

לתענית חזרת: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 19:05

יציאת השבת: 20:06

ר"ת: 20:39

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 190 לשבת 9.5.2015 – כ' אייר תשע"ה

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

בְּהַר

בְּהַר סִינֵי לְאִמּוֹר (כה,א)

בְּהַר בְּגִימְטְרִיָּה זְקָנִים, לרמוז שהזקנים עלו יחד עם משה להר סיני, כפי שנאמר (שמות כד,ט): "וַיַּעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן נָדָב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מְזֻקְנֵי יִשְׂרָאֵל". (מגדנות).

וְלֹא תוֹנּוּ אִישׁ אֶת עֵמִיתוֹ (כה,יז)

מסופר במסכת ברכות (דף כח): שכחלה רבי יוחנן בן זכאי, תלמידיו באו לבקרו, כיון שראה אותם התחיל לבכות, שאלוהו מפני מה אתה בוכה, אמר להם שני דרכים לפני, אחת של גן עדן ואחת של גהינם, ואינו יודע באיזו מוליכים אותי ולא אבכה? וקשה, וכי ריב"ז מסופק אם הולך לג"ע? הרי ודאי ידע שמקומו בג"ע, אלא יש הרבה אנשים משטים בעצמם שהם עבדי ה', אמנם יש להם כובע פאות זקן וציצית, אבל העיקר חסר בהם: יראה, אהבה, דבקות, דקדוקי הלכה, מצוות בסתר, התבודדות וכו'. והנה מול רבן יוחנן בן זכאי נפתחו שתי דלתות, אחת של ג"ע ואחת של גיהנם, והוא ידע היטב שהוא הולך לג"ע, רק שהיה מסופק איפה זה גן עדן, בדלת זו או בדלת זו, כי בשני המקומות הוא ראה אנשים עם כובעים שחורים פאות זקנים וציציות... ולזה רמז הפסוק: "וְלֹא תוֹנּוּ אִישׁ אֶת עֵמִיתוֹ", אתה החבר הכי קרוב של עצמך, אדם קרוב אצל עצמו, וממילא אינו רואה את נגעי עצמו, אל תונה את עצמך שאתה דתי או ירא שמים, תלמד מוסר ותראה כמה עוד אתה רחוק.. (הרב מאיר אליהו 'מרכבות ארגמן' דף תפ-תפא)

וְיִשְׁבַּתֶּם עַל הָאָרֶץ לְבִטָּח (כה,יח)

מסופר על בעל ה'מגלה עמוקות', שרצה לעזוב את העיר קרקא, וכל בקשות תלמידיו שיישאר בעיר לא הועילו. עד שבאחד הימים, לאחר שהשלים את כל ההכנות לעזיבתו, הודיע שהוא נשאר בעיר ואינו עוזב. שאלו תלמידיו, מעיקרא מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר, מדוע חפץ היה לעזוב ומה עומד מאחורי החלטתו להישאר לבסוף? השיב להם: רציתי לעזוב את העיר מהטעם הכמוס עמי. אלא שאתמול, הגיע אלי דין תורה שגרם לי להישאר בעיר... וכך סיפר: אחד מתלמידי החכמים בעיר, הינו עני מרוד, ומתפרנס בקושי רב ממכירת כעכים (בייגלה) שהוא אופה בעצמו בכל לילה. יום אחד פגש אותו עשיר אחד, וראה את התלמיד חכם כל כך מתענה מחמת פרנסה. אמר לו: אני רוצה לחתום איתך על הסכם "יששכר וזבולון", מהו הרווח הגדול ביותר שהרווחת במשך שבוע? השיב לו: חמישה דינרים. אמר לו העשיר: אני אתן לך בכל שבוע ששה דינרים, ותלך ללמוד כל היום בבית המדרש. לאחר כשלושה חודשים, ראה אותו העשיר שוב מוכר כעכים בשוק. תמה למולו: מה זה? מדוע אתה מפר את ההסכם? השיב לו העני: אני חוזר בי מההסכם. טען העשיר: הרי יש חוזה חתום, ואיך אתה יכול לחזור בך! משכך – המשיך בעל המגלה עמוקות – החליטו השניים לבוא אלי לדין תורה. העשיר תבע: חתמתי עמו חוזה על הסכם יששכר וזבולון, לכל החיים, והוא חוזר בו. והעני השיב: אמת, חתמנו, אך אני חוזר בי, כי בהיותי אופה כעכים, הייתי מתעסק באפייתם בלילה, והייתי מבקש מהקב"ה שהעיסה תצליח, לאחר שהעיסה הצליחה ביקשתי מהקב"ה שהאפייה תצליח. לאחר שגם האפייה הצליחה, ויצאו הכעכים פריכים וטעימים, לא שרופים, לא קשים מדאי ולא רכים מדאי, ביקשתי מהקב"ה שיזמין לי קונים לכעכיי הטעימים. וכך הרגשתי קירבה להשי"ת בכל יום ובכל עת, אבל עתה, שאני מקבל משכורת קבועה מידי שבוע, חסרה לי השייכות הקבועה עם הקב"ה, ולכן אני רוצה לחזור בו! סיים המגלה עמוקות ואמר: בעיר בה יש כזה דין תורה, אני חפץ להישאר! (ופריו מתוק)

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

וַנְתַּנֶּה הָאָרֶץ פְּרִיָּה וְאֶכְלֶתֶם לְשִׁבְעַת יָשְׁבֵיהֶם לְבִטַח עֲלֶיהָ (כה, יט)

יש נשמות מגולגלים בפירות העץ, וכשמברך עליהם בכוונה מתקנם, ויבואו אותם נשמות בגוף אדם. ולזה רמז: **וַנְתַּנֶּה הָאָרֶץ פְּרִיָּה** ובתוכם נשמות מגולגלים, **וְאֶכְלֶתֶם לְשִׁבְעַת יָשְׁבֵיהֶם** ר"ת: לתקן שורשם במקום עליון. ולאותם נשמות הוא אומר: **וְיִשְׁבְּתֶם לְבִטַח עֲלֶיהָ** כבר אינכם כלואים בתוך הפרי אלא ישבתם בגוף בארץ. ('מרכבות ארגמן' דף תפב)

וְחָשַׁב אֶת שְׁנֵי מִמְכָּרוֹ וְהָשִׁיב אֶת הָעֵדָף לְאִישׁ אֲשֶׁר מָכַר לוֹ וְשָׁב לְאַחֲזָתוֹ (כה, כז)
כתוב במסכת אבות (ו, ט): **"שִׁבְשַׁעַת פְּטִירְתּוֹ שֶׁל אָדָם אֵין מְלוּיָן לוֹ לְאָדָם לֹא כֶסֶף וְלֹא זָהָב וְלֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרָגְלִיּוֹת, אֶלָּא תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלֶבֶד"**. ובס"ד נבאר:

אדם צריך לעשות חשבון נפש על אופן קיום המצוות, והמעשים הטובים שלו, וזהו שכתוב: **"וְחָשַׁב אֶת שְׁנֵי מִמְכָּרוֹ"** (תורתו ומעשיו הטובים), התורה והמצוות זה מה שיש לו 'למכור' כאשר מגיע לעולם הבא. אם אדם מתגאה על המצוות והתורה שלו אז חלק מהשכר הולך לסטרא אחרא (יצר הרע), יוצא כי הוא נותן את ה"עֵדָף" מהמצווה ליצר הרע שנקרא **"אִישׁ"**, אבל כאשר שב בתשובה, אז זוכה שהשכר שלו מהתורה והמעשים הטובים שלו חוזרים אליו וזהו **"וְשָׁב לְאַחֲזָתוֹ"** – אחוזתו של אותו אדם.

הנפטר התגלה לחבירו בחלום וסיפר בזכות מה הכניסוהו לגן עדן

וְכִי יָמוּךְ אַחֲרָיְךָ וּמָטָה יָדוֹ עִמָּךְ וְהַחֲזִיקְתָּ בּוֹ (כה, לה)

מגביות הצדקה הנערכות במקומותינו מעמידות לפעמים את הציבור במצב בלתי אפשרי, כאשר הכיס כבר באמת ריק, ולכאורה אין כל אפשרות לתרום יותר. יבוא הסיפור הבא וילמדנו פרק בענין זה. לפנינו אחד הסיפורים שנהג לספר ר' אליהו רוט, הגבאי של האדמו"ר מזוויהל, ושהוא נטל בו חלק פעיל. הוא גילה זאת למקורביו, כדי ללמדם עד כמה מחשיבים בעולם העליון את מעשי הצדקה והחסד. מעת לעת היה ר' אליהו מספר את הסיפור בחרדת קודש. והמעשה שהיה כך היה: שני יהודים היו בירושלים, רעים נאמנים, ידידים בלב ונפש, ולבד מכל פעולותיהם המשותפות, היו הולכים בצוותא - חדא לאסוף כספים לצרכי צדקה, פעם אחת בשבוע. האחד היה הגאון הצדיק רבי שמעון קלפוס, שהיה עובד ה', צדיק וישר, ולמדן מופלג, והשני היה הגאון הירושלמי רבי מרדכי אהרן שיינברג. כדי לתת מושג כלשהו על ר' שמעון, ועד היכן הגיע עבודת הקודש שלו, היה ר' אליהו מספר, שבליילי שבת קודש החורפיים, לאחר שהמתפללים סיימו מזמן קבלת שבת ומעריב, ושב לבתיהם לאכול סעודת שבת, וכבר חזרו לבית הכנסת ללמוד – עדיין היה שקוע ר' שמעון בקריאת שמע של ערבית. וזו רק דוגמא קטנה מעבודת התפילה המיוחדת שלו. **'באתי לקיים הבטחתי'** ויהי היום, ור' שמעון נפל לערש דוויו וחלה את חליו שממנו נסתלק. כשחש כי קרב קיצו, קרא לחברו הטוב, רבי מרדכי אהרן שיינברג, ושוחח איתו ארוכות. הרב שיינברג ביקש ממנו כי היות שבעולם הזה הם היו חברים טובים, ואף הם נעשו שותפים לדבר מצוה באיסוף צדקה, יעשה עמו חסד ויבוא להודיעו בחלום את כל הנעשה עימו בעולם העליון... עברו ימים ספורים, ור' שמעון אכן נפטר לבית עולמו. לאחר כמה חודשים הופיע הנפטר בחלום הלילה, בתחילה לר' אליהו, ואחר כך לחבירו הנ"ל. באתי לקיים הבטחתי, אמר הנפטר, אבל דע לך כי לא אוכל לגלות הכל. רק זאת אגיד, שבתחילה, כשעליתי לבית דין של מעלה, והחלו לעיין בדיני, מיד באה התורה שלמדתי והתייצבה להגן עלי... בבית דין של מעלה עיינו בטיבה של התורה שלמדתי, ואחר כך הוצגה בפניהם עבודת השם שלי, עיינו בה, חישובו חשבונות, ועדיין לא הוחלט מה לעשות עמי.. כל התורה שלמדתי, וכל עבודת השם שעבדתי, עדיין לא הספיקו כדי להכניסני לגן עדן. הדין עמוק מאוד הוא, ומי יכילנו. מה שהציל אותי והגן עלי שם, בבית דין בעלמא דקושט, סיים הנפטר, היו דוקא מעשי החסד שעסקתי בהם בעולם הזה, כמו היום שהוא שבוע שהלכנו יחדיו לאסוף כספים עבור נצרכים! עשיית החסד היא-היא שעמדה לי שפתחו בפניי את שערי גן עדן. **אי אפשר לתאר!** הרב שיינברג סיפר שניצל את ההזדמנות כשהנפטר התגלה אליו, ושאלו: **"מה נעשה, בכלל, בעלמא דקושט? (בעולם האמת).** ור' שמעון השיב לו, כי אי אפשר לבן תמותה, החי בעולם הזה הגשמי, לתאר ולהעלות על הדעת את עומק מאמר חז"ל (בבא בתרא יב, ב): **"עליונים למטה ותחתונים למעלה"**, ואיך זה מתרחש שם בפועל. מבהיל מאד לראות את מי מחשיבים בשמים, ובמי מזלזלים.. אמר ולא יסף. סיפור זה הרבה ר' אליהו לספר, כדי לחנך את בני הדור, שיידעו עד כמה ועד היכן מגיע כוחה של עשיית חסד, ועד כמה חשובים מעשים אלה בעולם העליון. (ברכי נפשי)

וְכִי יִמּוֹךְ אֶחֱיָךְ וּמָטָה יָדוֹ עִמָּךְ וְהִחֲזַקְתָּ בּוֹ (כה, לה)

אמרנו חז"ל בתורת כהנים: מהיכן שאם החזקת אפילו ארבע או חמש פעמים, תחזור ותחזיק באחיך? מזה שכתוב עמך, עמך בכל מצב ובכל פעם. כידוע אחד מפיתויי היצר הוא לא לעסוק בגמ"ח ובעזרה לזולת, כי דברים אלו יגזלו מזמנך הפרטי והפסדים גדולים יגרמו לך והשלום בית יתערער... תשובה לזה בסיפור עם הח"ח שהיה בעיר ווינה כשהשתתף שם באסיפה הגדולה של אגודת ישראל... הח"ח התאכסן אצל ר' עקיבא שרייבר וכרגיל צבאו על הבית אנשים רבים שהיו חפצים לראות את הח"ח... עסקן מפורסם השתדל להיכנס ולראות את הח"ח כי דבר חשוב לו אל הח"ח.. נענה בעל האכסניה והכניסו אליו. הושיבו לפני הח"ח עד שהוא יסיים את סעודתו.. באמצע הסעודה החל הח"ח לומר פרק: מְזִמּוֹר לְדָוִד ה' רָעִי לֹא אֶחָסֵר... (תהילים כג, א) כדרכו בקודש. וכשסיים את הפס' האחרון של הפרק: "אֵף טוֹב וְחָסֵד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי", פנה אל האורח והסביר: פליאה עצומה על דוד המלך, כיצד הוא אומר שטוב וחסד ירדפוהו, הייתכן ששני הדברים הטובים האלו (טוב וחסד) יהפכו לרודפים?! הלא רוצח וחומס המה הרודפים ויורדים לחיי האדם, אבל טוב וחסד?! אלא לומדים מזה שלפעמים נדמה לאדם שעסקי הטוב והחסד נעשים לו לרודפים ויורדים לחייו, גוזלים את זמנו ומפריעים לו בעסקיו... והיצר מפתהו להזניח את מעשי הטוב והחסד.. וכאן מייצעו דוד המלך, שמע בני, אפילו אם לפי דעתך הטוב והחסד רודפים אותך באמת אל תעזובם, אלא התפלל לה' שרק "רודפים" כאילו יהיו לך ולא אחרים ח"ו.. מרודפים כאלו לא יאונה לך כל רע.. כשסיים הח"ח את דבריו קם העסקן ונישק את ידו בברכת פרידה... בעל האכסניה הביע את תמיהתו בפני האורח, התאמצת כ"כ להיכנס ועכשיו שיש לך הזדמנות לשאול את שאלתך אתה הולך?!" ענה העסקן: "לא צריך, כבר קבלתי תשובה לשאלתי", והסביר: "הקמתי בעיירתי תלמוד תורה וקופת גמ"ח שהתרחבו ומתנהלים יפה ב"ה אך העבודה בשני מוסדות אלו גוזלת את זמני ואני מזניח את עסקי הפרטיים בשל כך.. רעייתי הציקה לי ודרשה במפגיע שאפסיק עם עיסוקי חסד אלו, אך אני עצמי איני מעוניין לעזוב את ניהול מוסדות אלו, ומשום שלום בית באתי לקבל הכרעת העניין מפי הח"ח ועתה ששמעתי שיוצא מפי כהן גדול זה כי אף אם טוב וחסד רודפים אחרי האדם באמת ומפריעים לו בכל זאת אל יזנחם וימשיך לעסוק בהם... (מתוך 'אוצרות התורה')."

אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם (כה, לח)

כל המודה במצות ריבית, מודה ביציאת מצרים, וכל הכופר במצות ריבית, כופר ביציאת מצרים (ילקוט). הראב"ד מסביר, מדוע נענשו המצריים על שעינו את בני ישראל למרות שהיתה גזרה מה', אלא מפני שהוסיפו והעבידו את בני ישראל בפרך, שהמצריים, לקחו מישראל ריבית. וממילא כל הכופר בריבית ולוקח ריבית מבעליו חובותיו, הרי הוא כופר ביציאת מצרים, שהרי לשיטתו לא עשו המצריים כל עון ולא היו ראויים לעונש.. (הדרש והרעיון).

סִיפּוּר לְשׁוֹלְחַן הַשֶּׁבֶת - שֶׁלַח לַחֲמֹךְ עַל פְּנֵי הַיָּמִים פִּי בְּרַב הַיָּמִים תִּמְצָאֲנוּ (קהלת יא, א)

"שוב הגיעה תרומה של חצי דולר", פנה המזכיר אל מנהל מרכז סיוע הגדול "יד לזולת" שבירושלים. היה זה מנהג של קבע. מדי כמה חודשים, ולעיתים אף פחות מזה, היתה מגיעה תרומה מעבר לים, מאישה אלמונית בעלת חסד, שביקשה ליטול חלק במעשי הצדקה והחסד של מרכז "יד לזולת", אלא שלא היתה משופעת בממון, ולכן נהגה לשלוח המחאות בסך דולר או מחצה, וחשה כי בכך מושיטה היא יד וכתף לתמיכה במוסד. יתכן, כי מסודות אחרים אף לא טרחו לאשר את קבלת התרומה, אך את המוסד עליו אנו מספרים, ניהלו אנשים בעלי לב רגיש שכל מטרתם בחיים היתה העזרה לזולת במאור פנים, ולכן מעולם לא ויתרו על משלוח קבלה נאה בכתב יד מסולסל, ובו ברכות והודאות ל"נדיבה הדגולה" על תרומתה הנכבדה... עברו שנים רבות, ובמהלכן הפסיקו התרומות הזעומות להגיע על משרדי המוסד. הפקידים לא שמו לך לכך, מפני שבאותה תקופה היה המוסד בקשיי תקצוב שאיימו על המשך פעילותו התקינה. תיבת הדואר של המוסד היתה גדושה במכתבי עיקול ודרישות לתשלומי חובות שונים, עמוסה עד להתפקע בחשבונות ובאיומים מטרידים, ומנהלי המוסד לא ידעו אנה הם באים מייאוש. באחד הימים, הגיע מכתב מחוץ לארץ שנכתב באנגלית מהוקצעת ומשפטית, אותה התקשו מנהלי המוסד לקרוא, חשש עלה בליבם שמא פישרו של מכתב זה כאחרים והוא נושא עמו דרישה עלומה לכיסוי חוב כלשהו. פנו, אפוא הפקידים אל אדם שהתיימר להיות מתורמן מקצועי וגבה שבר מפולפל על תרגום המכתב, אך התקשה אף הוא בקריאת הנוסח העמום. בסופו של דבר הסיק ה'מתרגם', כי את המכתב כתב עורך דין ידוע והוא מודיע כי ירושה כלשהי הוקצבה לטובת מוסד הצדקה, ועליהם לחתום על מסמך מסומכים נלווים. מנהלי המוסד נשמו לרוחה ושמחו כי הפעם לא מדובר בתביעה לתשלום חוב, אלא בתקווה לקבלת סכום כסף שאולי יסייע בעדם להיחלץ מהמשבר הקשה אליו נקלעו. עברו ימים נוספים, שהיו קשים מקודמיהם. דבר המכתב נשכח מלב המנהלים והקשיים הלכו והתרבו עד שאמרו נואש וכמעט הוחלט, על סגירת המוסד המפואר, פנינת יקרת בירושלים של מעלה. ובאחד הימים

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

הקשים, בהם עמדו המנהלים אל מול שוקת שבורה ולא ראו מוצא מן הסבך אליו נקלעו, הגיע שוב מכתב מעורך הדין, ושוב הוא נכתב בשפה משפטית נמלצת ומסובכת. הפעם, פנו המנהלים אל מתרגם מקצועי, שתרגם על אתר את המכתב וכך סיפר עורך הדין: היות ואישה פלונית נפטרה בשיבה טובה ובהעדר קרובי משפחה, העמידה הממשלה את עורך הדין לטפל בנכסיה ובעזבוניה. התברר, כי האישה הותירה צוואה ובה נרשם, שאת כל רכושה שכלל את ביתה רחב הידיים ותכולתו יש להעביר אל המוסדות להם תרמה בימי חייה. אך האישה הדגישה בצוואתה, כי אין להעניק את כספה אלא רק למוסדות שהכירו לה טובה ושיגרו אליה קבלות ואישורים על התרומות. בדק עורך הדין את הקבלות הרבות, אותן שמרה האישה בקנאות והתברר כי המשרד המסודר ביותר שהכיר טובה לנדיבה על תרומות פעוטות של חצאי דולרים, היה המוסד "יד לזולת", ולכן החליט עורך הדין להעניק את מירב הירושה למוסד זה. אך המכתב צורפה המחאה עם סכום נכבד, שאמנם לא כיסה רק חלק מחובותיו של מוסד הצדקה, אולם הוא היווה זריקת עידוד למנהלי המוסד וקרן אור בחשכה, שעודד אותם להמשיך בפעילות למען הכלל, עד שהמוסד נחלץ מהמשבר אליו נקלע והמשיך במעשי חסד וסיוע למיעוטי יכולת. ללמדך, כוחה של הכרת הטוב מהי ושכרה בעולם הזה. (מתוך הספר 'טיש השבת' דף 327-326)

פרקי אבות (א,ד)

"בן זומא אומר:

איזהו חכם? הלומד מפל אדם..

איזהו גבור? הכובש את יצרו..

איזהו עשיר? השמח בחלקו..

איזהו מכבד? המכבד את הבריות.."

הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א הביא פירוש נפלא ששמע מהגאון רבי צבי קופשיץ זצ"ל שהמשנה מביאה כאן ארבע דברים היפך ממה שהעולם חושב. העולם חושב מיהו חכם? זה שכולם שואלים מנו עצה ותושייה והוא לא צריך לשאול משום אדם. על כך אמרה המשנה: איזהו חכם, הלומד מפל אדם. העולם חושבים מיהו הגיבור הגדול? זה שמתגבר על כולם ואף אחד אינו יכול להתגבר עליו. אומרת המשנה, להיפך: איזהו גבור, הכובש את יצרו (ומיותר לאחרים). העולם חושבים מיהו המכובד? מי שהכול מכבדים אותו והוא אינו מכבד לאף אחד, באה המשנה לומר להיפך: איזהו מכבד, המכבד את הבריות (קטן בגדול). העולם חושבים מי זה עשיר? זה שטורח כל ימיו לאסוף ולהרבות כסף, אמרה המשנה שהוא להיפך: איזהו עשיר השמח בחלקו (ומסתפק במה - שחננו האל). והמשילו על כך משל: מעשה במלך אחד שבנה במרכז העיר ארמון נהדר מרהיב עין. וסביבו נטע גן נפלא ובו עצי פרי ושושנים ופרחים וריחות נעימים נודפים ממנו. קבע המלך שלט קטן ליד הגן וכתב עליו את הדברים הבאים: "הארמון והגן האלה ינתנו במתנה על ידי המלך לאדם השמח בחלקו". עברו כמה בני אדם וראו את הארמון והשלט שעליו. וכל אחד חשב לעצמו בוודאי שלא בשבילי יהיה הארמון, כי מי שיש לו מנה רוצה מאתים, ולכן אינו שמח בחלקו. והנה עבר שם איש עשיר ונכבד, שזכה לעושר וכבוד ולמשפחה מפוארת, והוא מדושן עונג, ומאושר בכל ענייניו, וראה את השלט. ויאמר בלבו, הלא לכל מי חמדת ישראל אם לא בשבילי, ויטול רשות ויכנס אל המלך. ויפנה אל המלך ויאמר לו: הנה חנני ה' ויש לי כל טוב, ואני שמח בחלקי, ועליך המלך לקיים מוצא שפתיך ולתת לי את הארמון והגן כפי שהתחייבת לתת למי ששמח בחלקו. ויאמר לו המלך: שוטה שבעולם! אם אתה באמת שמח בחלקך, כאשר דיברת, למה לטשת עיניך על ארמוני והגן אשר סביבו? והלא די לך במה שיש לך, ולמה תחמוד את אשר לרעך? מכאן מוסר השכל, שיסתפק האדם במה שיש לו, ויודה לקדוש ברוך הוא יתברך על כל אשר חננו, שיוכל לעבוד בו את ה' וללמוד את תורתו בהשקט ובטח. (ענף עץ אבות עמ' רלג)

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, שגיב בן רותי. הצלחה ופרנסה טובה: לשגיב בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה לרפואה שלמה: אהרון רפאל בן רבקה, ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמר, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמר ז"ל.